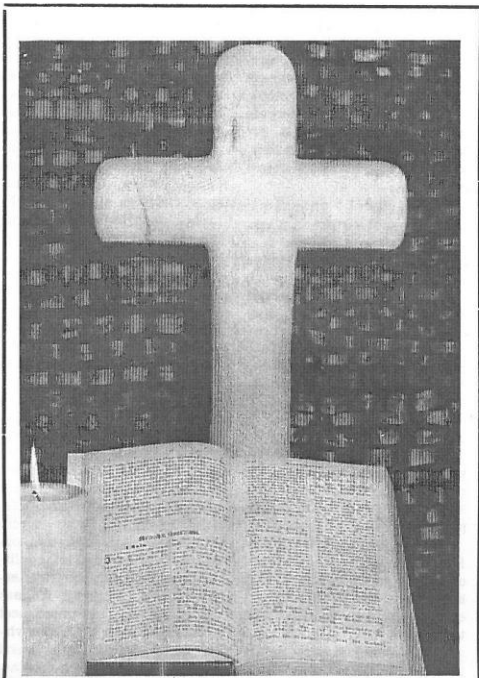

Tyhjiö

"Jokaisen ihmisen sisällä on Jumalan muotoinen tyhjiö, jota ei voi tyydyttää mistään muusta kuin Jumalasta itsestään." Näin on sanonut maailmankuulu ranskalainen filosofi Pascal. Aikamme suurimpia henkisiä ongelmia on masennus. Se ei tutkimusten mukaan ole riippuvainen älykkyydestä, lahjakkuudesta tai varallisuudesta. Tuo kaiken aloitteen ja elämän tunteeksi, tarkoitukselliseksi tai milloin miksi. Ratkaisua on etsitty lääkkeistä ja terapiasta. Molemmat auttavat, mutta yksi asia unohtuu usein. Se, että ihminen on muutenkin kuin ruumiillinen ja psyykinen olento. Hänessä on myös hengellinen puoli. Hänet on Jotua Jumalan yhteyteen. Jos Jumala on vain jokin tuntematon tekijä, ylimääräinen tai ulkopuolinen, ihminen on silloin rikkäinen.

Masennuksen syytä ei ole helppo sanoa. Se vain tulee kuin synkkä pilvi elämän ylle. Sitä kutsutaan tyhyyden tunteeksi, tarkoitukselliseksi tai milloin miksi. Ratkaisua on etsitty lääkkeistä ja terapiasta. Molemmat auttavat, mutta yksi asia unohtuu usein. Se, että ihminen on muutenkin kuin ruumiillinen ja psyykinen olento. Hänessä on myös hengellinen puoli. Hänet on Jotua Jumalan yhteyteen. Jos Jumala on vain jokin tuntematon tekijä, ylimääräinen tai ulkopuolinen, ihminen on silloin rikkäinen.

Jeesuksen antama vastaus oli tämä: "Minä olen tullut, että teillä olisi elämä ja olisi yltäkyläisyys". Masennusta voi kokea niin rikas kuin köyhäkin tai yhtä hyvin lahjakas ja heikkolahjainen. Samoin elämän yltäkyläisyys voi kohdata ketä tahansa ulkonaisista seikoista huolimatta. Jumalan lapsi tietää kulkemistaan johdatettuna iankaikista päämäärää kohti. Meiltä kristityiltä odotetaan paljon. Meiltä kysellään vastauksia. Uskallammeko antaa niitä vastauksia, jotka joskus tuntuvat liian yksinkertaisilta ja helpohintaisilta? Uskallammeko sanoa, että usein se, mikä painaa, on tietoinen tai tiedostamaton syylisyys Jumalan edessä? Harva roh-

Ja tapahtui niinä päivinä, seudulla oli paimenia kedolla että keisari Augustuksesta kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Kyreniuksen olessa Syyrian maaherrana. Ja kaikki menivät verolle pantaviksi, sillä kukin omaan kaupunkiinsa. Niin Joosefin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, kaikelle kansalle: teille on täydyt Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beetlehem, häkn kun oli Daavidin Daavidin kaupungissa. Ja tähuonetta ja sukua, verolle pantavaksi Marian, kihlattunsa, kanssa, joka oli raskaana. Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli. Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja maassa kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatiloissa. Ja siinä

kenee tällaisesta vanhanakaisesta asiasta käydä kyselemään. Sanotaan, että mieluummin etsitään apua psykologiasta tai psykiatriasta kuin uskonnosta. Saako tämä arakallemaan, kun tulisi kertoa, mitä usko antaa?

Ehkä sittenkin moni salaisesti odottaa, että kritiittynä kertoisit, miksi Kristus vapautti vapautteen - tai mistä hän vapautti? Oletko joutain kokenut, kun kerran uskot?

Moni kulkee ahdistuksiansa kanssa taistellen ja odottaa vastausta meiltä. Meiltä, jotka uskomme, että meidän syyllisyytemme on sovittu ja elämän lopullinen päämäärä on lankaikkisuus. Jeesus on vastaus. Totuus, joka ei ole 2000 vuodessa vanhentunut!! Meitä kutsutaan ilosanoman viejiksi. Kertomaan, että syvin tyhjiö — se, jonka syylisyys tuo — on täytetty Golgatan ristillä.

Kari Mattila

Lapsuuteni Jumala

Oli yksi tavallinen kesäinen sunnuntaiaamu. Heräsin siihen, että joku silitti poskiani. Hieroin jännittyneenä hieman toista silmääni nähdäkseen, kuka se oli. Voi, sehän oli isä. Isä oli tullut herättämään. Olin siitä äärettömän onnellinen enkä pystynyt sanomaan hänelle sanaakaan. Isä kai huomasi sen. Hän painoi päätäni rintaansa vasten. Huomasin, että kirkas kyynel oli vierinyt hänen poskellensa. Muistan, kuinka suuri hätänällä piili sydämessäni silloin. Kysyin itku kurkussa: "Jätkö kotiin?" Hän katsoi pitkään minua ja nyökkäsi hiljaa. Hänen silmänsä loistivat. Pystyin sen tuntemaan valtavana onnena sisälläni. Tajusin silloin 5-vuotiaan ihmisen aivoilla, että asiat olisivat nyt paremmin, paremmin kuin ne olivat olleet vajaa viiko aikaisemmin.

Sinä päivänä, jolloin vanhempieni välille oli syntynyt riita, isä ja äiti olivat riidelleet kovasti jostakin menneistä asioista, ja minä olin pelännyt, tuntenut valtavaa tuskaa jok'ikisestä vihan sanasta. Sitten se tapahtui: isä paukautti oven jälkeensä kiinni. Ja niin hän oli poissa.

Kaikki tuntui turvattomalta, kylmältä ja olo yksinäiseltä. Äiti oli itkenyt, itkenyt hervottomasti. Tunsin pinnallista lämpöä hänen tullessaan illalla vuoteeni vierelle. Yritin kai valkeasti lohdutella häntä: enhän minä tietenkään siihen pystynyt. Mieli oli itsellänikin niin järkyttynyt, etten silloin pystynyt edes pilahtamaan itkuun.

Unikaan ei tullut, pyörin vuoteellani kauan ja kuulin äidin hiljaiset nyyhkytykset. Hän kai odotti isää takaisin. Mutta se oli ihan turhaa. Aamulla heräsin kylmyyteen, katsoin ikkunasta: ulkona satoi vettä. Sitä oli tullut koko yön. Lojuin vuoteellani ja ajattelin edellistä päivää, ajattelin kaikkia kauniita, lämpi-

miä muistoja, ihania keväisiä hetkiä. Toivoin, että voisin saada nuo hetket vielä takaisin. Toivoin kipeästi myös sitä, että isän ja äidin välit korjaantuisivat. En ollut koskaan oikeastaan sen pienen ikäni aikana ollut kokenut sellaista toivottomuutta. Yhtäkkiä tuli mieleeni joutain. Käpristynyt peiton alle pieneksi keräksi, ja siellä lämpimässä yksinäisyydessä liitin käteni ristiin. En muista enää sanoja tarkalleen, mutta joka tapauksessa pyysin Jumalalta apua tilanteeseen, pyysin, että Jumala korjaisi vanhempieni välit. Tuo harras pyyntö toistui päivästä toiseen, ilta toiseen. Luulen, että äiti teki samoin, vaikka hän ei kenties ollutkaan vielä leppynyt vihastaan täydellisesti. Tiesin vain, että hän oli epävarma kaiken suhteen.

Kun nyt tuona aurinkoisena aamuna heräsin isän lähellä, kun sain nähdä hänen silmiensä loisteen, tiesin, että hän tuli nyt takaisin. Tunsin, että hän tuli nyt kotiin jäädykseen ja sovittaakseen kaikki riidat äidin kanssa. Ja niinpä kysyinkin häneltä: "Isä, tulitko sopimaan?" Sain häneltä vastauksen: hän oli tullut sopimaan sekä äidin että Jumalan kanssa. En kai tajunnut tarkalleen, mitä isä tarkoitti sopimisella Jumalan kanssa. Mutta se selvisi minulle sinä aamuna, kun yhdessä istuimme veneen kokas-sen lipussa hiljaa tyyntä koivuhen reunustamaa jokea pitkin.

Sillä veneretkellä minulle kerrottiin paljon asioita Jumalasta ja taivaanvaltakunnasta, Jeesuksesta, hänen karsimisesta nja kaikesta muusta. Myös sen jälkeen monina turvattomuuden hetkinä olen aina tiennyt, että en koskaan ole yksin. Olen monet kerrat kokenut Jumalan rakkautta, olen monet kerrat saanut vastauksen pyyntöihini, ja oikeastaan olen saanut sen (Jatkua 4. siv.)

Kurssille hiihtolomalla!

Opistolla järjestetään hiihtolomalla 18.—25.2.1978 mielekiintoinen KUNTOKURSSI. Sen tarkoituksena on tutustuttaa osanottajia hengelliseen, henkiseen ja fyysiseen kunnan merkitykseen ja myös hoitaa niitä kaikkia. Raamattutuntien ja erilaisten asiantuntijaluentojen ohella

on ohjelmassa paljon ulkoilua, hiihtoa ja lepoa saunomiseen. Koko kahdeksanpäiväinen kurssi maksaa 300,— mk. Tervetuloa! Toveriliittolaisille tiedoksi, että Helvi Valkonen on luvannut olla mukana. Toivo Salomaa Lieksasta pistäytyy myös.

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta
toivottaa Nurmeksen evankelisen opiston johtokunta, toveriliiton hallitus sekä opistoväki

Oppilaskunnan puheenjohtaja Lauri Laakso puhui adventtijuhlissa.

Lauri Laakso:

Opiston henki riippuu yhteishengestä

Viisitoista viikkoa, kuinka hirvittävän pitkä aika se onkaan, kun on totuttu elämään kaikenlaisten palvelusten keskellä. Tullessani syyskuun alussa Helsingistä ensi kertaa elämässäni tänne Nurmekseen oli mieleni täynnä mitä erilaisimpia ajatuksia kysymyksiä ja varmastikin myös hiukkasen jännitystä: minkälainen paikka tämä Nurmeksen evankelinen opisto oikein on, uskaltaakohan siellä edes hengittää, minkälaisia huonetovereita saan jne. Kaikki ovat kysymyksiä, jotka ovat tuttuja jokaiselle, joka on joutunut uuteen ja samalla uutoon ymäreisiin. Varsin pian huomasi kuitenkin kaikki jännittämisen ja pelot turhiksi, sillä kaikkiin em. kysymyksiin sain erittäin myönteiset vastaukset. Huomasin myös, että oistolla pystyy luomaan hyvinkin erilaisia ihmissuhteita varsin nopeasti. Tästä aja-

tuksesta johdettuna löysin myös puheelleni sen pääteeman: yhteishenki opistossa. Yhteishenki on yleisesti ottaen ollut hyvä, ellei jopa loistava syyslukukaudella 1977. Olen kuullut puhuttavan, että opistossa olisi tänä syksynä söpöisempää, rauhallisempaa ja kiinteämpää joukkoa kuin muutamina aikaisempina lukukausina. Liekö tuo sitten totta? Mutta jos näin on, saamme kiittää sitä siitä, että käytännön toimet on hoidettu hyvin demokraattisessa hengessä.

Kuinka tämä yhteishenki sitten on saatu aikaan? Tarkkaa ja kaiken kattavaa vastausta tähän kysymykseen osaa tuskin antaa, mutta yleensä yhteishengen syntyminen tarvitaan ainakin seuraavien neljän mieleen tulevan osatekijän toteuttamista: ensin tarvitaan innostavat vetäjät, toiseksi mielenkiintoinen opiskeluohjelma, kolmanneksi kiinnostuneet oppilaat ja neljänneksi viihtyisä opiskeluympäristö. Näiden tekijöiden muodostamalta perustalta on suhteellisen mukava lähteä herättämään ja pitämään yllä yhteishenkeä.

Tarkastelen nyt niiden neljän osatekijän toteutumista opistossa tänä syksynä. Innostuneita opiskelun ohjaajia ei opistolta puutu, sillä sekä talon oma väki että vierailijat luennointijat ovat asiantuntevia kiinnostuneita ja tietävät mitä puhuvat. Lisäksi opettajat ja luennointijat ovat erittäin hyväntahtoisia, joskus ehkä hiukan liikaakin. Joka tapauksessa, kun ohjelman

vetäjä on luotettavan tuntainen, tulevat oppilaaatkin mielellään mukaan sekä opetustilanteeseen että mahdolliseen yhteiseen vapaa-ajan toimintaan. Toisena tekijänä oli ohjelman kiinnostavuus. Uskon että kansanopistoille suotu tietty vapaus opetussuunnitelmien laadinnassa antaa niille poikkeavan, ja ennen kaikkea muita opinahjoja paremman aseman. Työskentelyä voidaan tehdä paljon opiskelijälheisempi ja -myönteisempi, kuin mihin esim. peruskoulussa on mahdollisuus. Opiskelu ei aina ole yhtä ja samaa luokassa istumista, vaan siihen sisältyy, etenkin matkailulinjalla, myös tutustumiskäyntejä ja erilaisia retkiä. Näistä esimerkiksi olkoot ensinnäkin eilen Kuopiossa katsomamme Lauri Leskisen kirjoittama *Valmistumisen aika* -niminen näytelmä, joka talvisotaa edeltävää aikaa kuvaavana oli myös hiukan historian opetusta. Toisena esimerkinä olkoot opiston väen kanssa ensi torstaina suoritettava vierailu Lieksan kristilliseen opistoon. Tällaiset vaihtelutekijät opiskelussa ovat oikein hyviä opiskelumuotivaation parannuskeinoja, joita mahdollisuuksien mukaan olisi käytettävänä vielä enemmän. Kolmas osatekijä on kiinnostuneet opiskelijat, joka on aivan yhtä tärkeä seikka kuin kaksi edellistäkin. Jos koko oppilaskoukko on täysin passiivista, ei parhaimpaan ohjelmaa eikä innostavinkaan vetäjä pysty luomaan yhteishenkeä. Jos taas oppilaiden joukossa on

edes jonkin verran aktiivisia yksilöitä, on ohjelman vetäjän huomattavasti helpompaa työskennellä. Nestäntena tekijänä oli opiskeluympäristön viihtyisyys. Seen puolesta ei opistossa ole mitään vaikeata, sillä itse opiskelutilat ovat mukavat, riittävät ja uudenlaiset. Ainoa harminkappale on ollut televisio, joka ei aina ole suostunut toimimaan kunnolla. Ympäristö on rauhallinen ja tarjoaa loistavat mahdollisuudet ulkoiluun. Tässä yhteydessä on maita olla esittämättä yhtä oppilaiden hartaimmista toiveista, nimittäin opiston luku- ja opetussuunnitelmasta näyttäisi tänä vuonna puuttuvan kokonaan sellainen aine kuin liikunta. Tätä selitettiin lukukauden alussa sillä, että vapaa-aikana voisi jokainen liikkua niin paljon kuin vain haluaa. Nyt asia sattuu vain olemaan niin, että ensimmäisen koulun päättyessä viideltä illalla, joskus myöhemminkin, on tehtävä läksyt, mahdollisesti valmistettava jokin esitelmä jne. Jääkö tämän jälkeen enää aikaa ja voimia ulkoiluun? Toiseksi esim. tä hänkin vuodenaikaan on hyvin hankala ulkoilla pimeyden takia, ja näin jäävät em. loistavat ulkonaiset mahdollisuudet käyttämättä. Niinpä ehdottaisin, että vaikkapa vain kerran viikossa mahdollistaisiin päiväsaikaan yksi tunti käytettäväksi pakolliseen ulkoiluun. Pyytäisin, että opistolla otettaisiin asia keskeiseksi, ja toivon mukaan ryhdyttäisiin jatkotoimenpiteisiin asian päättämiseksi kaikkia tyydyttävällä tavalla. Kaikkihan me nimittäin tiedämme, että terve sielu asustaa mieluummin terveessä

(Jatkoa 4. siv.)

1. solun matkailulinjalaiset

AUNE LUKKARI, 22 v., Sotkamo, on tumma ja tulinen, periksiantamaton pieni tyttö. Mieliäpäikkä solussa on ikkunan vieressä, josta on suora näköyhteys puhelimeen, odotelee oman kullin soittoa. Aamuin kolahtelee postilaatikko.

MARJA LASSILA, 20 v., Veteli, on 1. solun huumorintajuinen runoniekka. "Missä onkaan tuo tumma senjor?" Marja on hyvin uskollinen kaukaiselle rakastetulleen. Ykköshuoneesta kantautuva musiikki vie solun tytöt Espanjan aurinkoon. Hän lähettelee kotiin budjetinoteerauksia Snellmannien toivossa.

SINIKKA KANKAANRANTA, 20 v., Veteli, on äidillinen ja lempeä "pohjojalainen". Sinikka veivaa kiharoitaan ja keskittyy opintoihinsa. Toimii käämpäkaverinsa Marjan herätyskellona. On joka päivä hyväntuulinen ja ystävällinen kavereitaan kohtaan.

TERTTU HÄMÄLÄINEN, 20 v., Juankoski, on iloinen savolainen. Solun energiapak-

kaus — liikuskelee usein tiskialtaan ääressä. Terttu käy lenkillä yksinänsä ihaillessa Kohtausvaaran kauniita maisemia. Iso-Terttu viihtyy pukot kadessa.

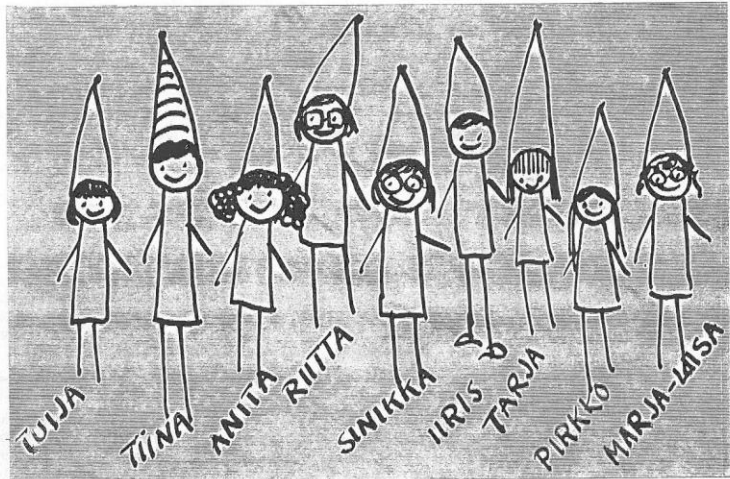
TERTTU TAMIO, Vesanto, 19 v., Ison-Tertun perävaunu on Pikku-Terttu, hiljainen ja vaatimaton söpöläinen. Tertulla on kielopit mielessä, mutta ajatuksia sekoittavat salaperäiset soitot armeijan harmonista. Tyynen pinnan alla pulppua räiskyvää luomointaju.

MARJA HUUSKONEN, 22 v., Hankasalmi, on luonteeltaan hiljainen ja rauhallinen. Istuskelee sängyn laidalla ja heiluttaa toista jalkaansa, joskus lukee ja joskus laulaa. Olosuhteiden pakosta on vähän mieltäseleväinen.

SATU TUHKANEN, 18 v., Riihimäki, matkailulinjan rauhallinen ja tyytyväinen kuopus. Rautainen kielitaito, etenkin Espanja intohimona. Pelaa tennistä "Riksuissa". Viihtyy hyvin ykköshuoneessa, on "issekkin" kohta "pohjojalainen".

Tässä me matkailulinjan tytöt poseeraamme. Turvanamme ovat — tosin takarivissä — linjamme uljat pojat. Takarivissä vasemmalta lukien: Stiina Kainiemi, Tuija Korhonen, Pirkko Tuominen, Marja-Liisa Simola, Riitta Räsänen, Anitta Rosti, Hannu Leminen, Lauri Laakso, Randy Lyness, Terttu Hämmäläinen ja Terttu Tamio. Lattialla kyykötävät vasemmalta lukien: Iiris Laukkanen, Tuula Kokkonen, Marja Huuskonen, Marja Lassila, Aune Lukkari, Sinikka Kankaanranta, Sinikka Pitkänen, Satu Tuhkanen ja Tarja Korhonen.

Nyt ruvettiin keksimään, juttua pientä itsestämme perille töhrimään. — Solumme numero on nelonen ja tytöjä siinä asuu yhtä vaille kymmenen. Ihme on vain, että tuo joukko iloinen samaan

soluhun sattunut — ei meiltä tosiaan huumoria puutu, emmekä koskaan leikistä sutuu. — Olemme kuin iso perhe: Marja-Liisa, Tuija, Stiina, Tarja, Sinikka, Pirkko, Iiris, Riitta ja Anitta — niin ei se

ole mikään murhe. Meillä todentotta hyvin synkkää, voimemeko koskaan toisiamme unhoittaa — ei, ei mikään nelossolun tunnelmaa mieltämme pois voi karkoittaa...

Matkailukurssin molemmat pojat asuvat ja ahertavat samassa huoneessa. umpikin on löytänyt tiensä tänne Lapin eteiseen Etelä-Suomesta; Hannu, 19, Heinolasta ja Lauri, 19, Helsingistä. Mielinkiinto kohdistuu molemmilla matkailuun, jonka takia he ovat osallistuneet kurssille ja muutenkin aktiivisesti vaikutta-

neet opiston toimintaan. Paitisi matkailu, on poikien yhteisenä harrastuksena myös musiikki. Hanskin rimpuputella kitaransa yrittää Lare tapalla heleätä laulanta, joriin vapaa-ajan ongelmia ei siis ole.

Pojat ovat ihastuneet ikiajoiksi Pohjois-arjalan tavat-

toman kauniiseen luontoon ja ystävällisiin ihmisiin. He varmastikin usein muistelevat kampauskalla täällä viettämänsä kuukausia. Molemmat voivatkin yhtyä lauluntekijän sanoihin: "Hei, Karjalasta heilin minä löysin", mutta tässä tapauksessa se heili on itse

KARJALA.

KÄYTÄNNÖN LINJA

MARJA-LIISA HYTTINEN, 16-vuotias huonetoverini, on kotoinen Juuasta. Hän opiskelee käytännön linjalla. Marja-Liisalla ei ole erityisiä harrastuksia. Hänellä on siniset silmät, vaaleat hiukset ja suppusuu. Luonteeltaan hän on ennenkaikkea kiva ja reipas. Marja-Liisa tuli kansanopistoon siksi, että hänellä olisi paremmat mahdollisuudet päästä eteenpäin elämässään ja saada hyvä ammatit. Hänen toiveenaan on tulla tekstiilisuunnittelijaksi. Ja taispa opisto valitua vaikuttaa e, että Nurmeksen evankelinen oli lähimpänä Marja-Liisan kotipaikkakuntaa Juukaa.

ANNA-MAIJA IKONEN on niin ikään käytännön linjalla, jolla opiskelee kaikkiaan yhdeksän opiskelijaa. Anna-Maija harrastaa ratsastusta ja piirustusta. Hän on syntynyt Iiomantsissa 13.12.191. Täällä hän asui kolme ensimmäistä ikävuottaan ja muutti sitten perheen mukana Ukkolaan. Hän asuu Kattilajoki-nimisessä kylässä. Anna-Maija on tummatukkainen, silmälasipäinen ja vilkasluonteinainen neiti. Hän pitää silti metsässä kävelemisestä etenkin koiran kanssa. Lisäksi Anna-Maija

pitää klassisesta musiikista. Hän ei ole vielä selvissä siitä, miksi hän aikoo vanhempana. Hän on kiinnostunut taiteesta, erityisesti piirtämisestä.

Hän on syntynyt Pielisjärvellä maanviljelijäperheeseen ja on käynyt Lieksan yhteislyseossa keskikoulun ja lukion ensimmäisen luokan. Nimeltään tämä tyttö on TERTTU KIISKINEN. Koko ikänsä Terttu sanoo harrastaneensa piirtämistä ja osallistuneensa useana talvena kansalaisopiston maalaukskurseihin. Eniten Terttu harrastaa öljyväritöitä, maalaa joskus myös akvarelleja ja muovailee askartelumasasta kukka- ja maisematauluja. Lisäksi hän harrastaa käsitöitä ja yleensä askartelua. Terttu oli viime kesänä täällä Kohtavaarassa piirustuksen ja maalauksen alkeiskursseilla ja tuli tänne käytännön linjalle, sillä monet ihmiset sanovat hänen olevan enemmänkin käytännön kuin teoriaihminen. Terttu pitää täällä kaikista aineista, joita täällä opetetaan, mutta eniten kuvaamataidosta ja kutoimisesta. Niinpä Terttu aikookin vastaisuudessa askartelua kotitalouskouluun. Viime

syksynä Terttu valittiin myös Jaakkiman opistoon Imatralle askartelu- ja lastenhoitolinjalle, mutta tuli tänne, koska Kohtavaaran opisto on lähempänä kotia. Tertun mielestä opiston ilmapiiri on ollut myönteinen, opettajat ja opiskelijat ovat sinua keskenään, niin, ja vapaa-aikana on voi-

(Jatkuvu 4. sivu)

Meitä käytännön linjan opiskelijoita on tällä kurssilla kahdeksan. Ja meidän ryhmään ei kuulu ainuttakaan poikaa. Tosin nämä meidän opiskelemme aineet eivät poikia varmaankaan juuri kiinnosta. Meillä on täällä muutamia yleissivistäviä aineita ja sitten kudontaa jokaviikkoisena opiskeluaineena. Muuten meillä on teemaviikkoja, joina opistolle tulee asiantuntijoita ohjaamaan meitä. Vuommoista teema-aihetta on sitten viikon tai kaksi. Näitä ovat olleet muun muassa kankaanpaina, valokuvaus, puheilmuus, keramiikkatyöt ja kotitalous. Tämän kuvan otti meistä Turun Reino silloin, kun meillä oli valokuvauksen teemaviikko. Me teimme sen sitten itse porukalla. Kuvassa vasemmalta on Anna-Maija Ikonen, sitten Terttu Kiiskinen, Kaisa Kultamaa, Marja-Liisa Hyttinen, Helena Ollilainen, Inkeri Sinkkonen, Maria Mitrunen ja Riitta Martikainen.

YLEISLINJA A-RYHMÄ

KYLLIKKI HIRVONEN on tyttö Outokummun Vaikavaarasta ja opiskelee täällä jo toista vuotta; hän on yleislinjalla. Pikku-Kylli (lempinimi) on 16-vuotias ja on oluenteeltaan hyvin hoinen ja puhelias. Kyllin tuntee lyhykäisistä hiuksista ja silmälasista, hänen harrastuksiinsa kuuluu liikunta, koripallo, ja käsityöt. Kylli asuu 1-solun viimeisessä huoneessa. Kyllin mielestä Nurmeksen opisto on ihanin paikka maan päällä, eikä hän hauaisi lähtä tältä pois ollenkaan van tulisi vielä kolmanneksikin vuodeksi opiskelemaan. Syy kaikkeen tähän on: Hän pitää (niin paljon) rehtoristamme.

IRJA KUITTINEN on 18 vuotta vanha juukalaistyttö. Hänen harrastuksiansa ovat

musiikin kuuntelu, ulkoilu ja lukeminen. Hän asuu Vuokossa 15 km Juuasta. Hän on yhdeksänlapsisen perheen nuorin. Irja opiskelee täällä keskikouluaineita. Toistaiseksi hän ei ole varma tulevasta ammatistaan, ja niinpä hän käyttää tämän vuoden hankkeen lisätietoja ja yrittää selkiyttää vastaista elämäntaustansa.

TUULA PAAJANEN, 16 vuotta, asuu ykkösolussa, huonekaverina on Kyllikki Hirvonen. Hän opiskelee yleislinjalla ensimmäistä vuotta, Tuula on kotoinen Joensuusta. Hän tykkää kovasti asua Joensuussa. Tuula tuli opistoon iloisella mielellä, mutta olisi jo lähtenyt ensimmäisellä viikolla pois täältä, mutta

YLEISLINJA B-RYHMÄ

TIMO IKONEN tuli syyskuun 5. päivänä Nurmeksen evankeliselle opistolle opiskelemaan kieltä ja lukemaan matematiikkaa. Timo on kotoinen Nurmeksestä ja harrastaa metsästystä ja kiekkoamuntaua. Edellisenä vuonna hän opiskeli ahkerasti Nurmeksen peruskoulun ylä-asteella, mutta sieltä saatu todistus ei tyydyttänyt hänen tunteitaan, ja niin hän päätti vielä korottaa Englannin, ruotsin ja matematiikan numeroita. Luonteeltaan Timo on hyvin seuraansa tempaava ja hänen ystäväpiirinsä muodostui opistollakin hyvin suureksi.

kaverit saivat pysymään hänet täällä ja siitä lähtien Tuula on hyvin reipas ja ahkera tyttö. Harrastukset liikunta, piirustus, koripallo, puhelissa puhuminen, siinä näp on olivatkin kaikki harrastukset.

PEKKA PYYKÖNEN on 16-vuotias. Hän syntyi Nurmeksessa 2.3.1961 maanviljelijän poikana. Hänellä on yksi iso sisko ja pikku sisko. Hän asuu Nurmeksen Yli kylässä, josta on noin 10 kilometriä Nurmeksen keskustaan. Hän tuli tänne kansanopistoon suorittamaan keskikoulua ja opiskelee yleislinjalla. Hän harrastaa kalastusta ja mo-pouluu.

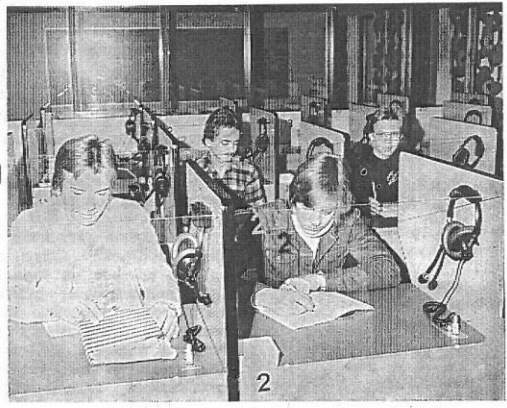
TARJA RÄSÄNEN on 18-vuotias, elämäniloinen ja huumorintajuinen tyttönen Juuasta. Hän opiskelee keskikouluaineita. Tarja kuuntelee mielellään vapaa-aikana musiikkia ja harrastaa piirtämistä. Pop-muusikkojen elämän seuraaminen on Tarjan sydäntä lähellä, niin kuin monen muunkin hänen ikänsä nuoren.

PENTTI KORHONEN, joka on 17 vuotta vanha ja jonka kotipaikkakuntana on Rautavaara, on käynyt keskikoulunsa Rautavaaralla ja tuli korottamaan keskikoulun numeroita tänne Nurmeksen evankeliselle opistolle. Hän keskittyy lähinnä parantelemaan kielen numeroitaan. Hänen mielestä opetus opistolla on tehokasta ja yksilöllistä. Hänen harrastuksiinsa kuuluu ulkoilu, metsästys ja muu mukava.

MARKKU LAITISELLE on ikää kertynyt vajaat 18 vuotta. Hän on suorittanut keskikoulunsa Valtimolla, jossa hän on viettänyt suurimman osan elämästään. Tänä vuonna hänen suunnitelmassaan on tent-

tiä keskikoulun oppimäärästä englanti ja ruotsi Nurmeksen evankelisella opistolla. Jatkossa hänellä on tarkoitus pyrkiä johonkin teknilliseen oppilaitokseen. Hänen harrastuksensa liikkuvat politiikan, jääkiekon ja musiikin parissa. Hän on aktiivisesti mukana porvarillisessa nuorisotoiminnassa ja luekselle hyvin paljon alan kirjallisuutta. Urheiluharrastuksista jääkiekko on hyvin lähellä hänen sydäntään. Hän on ollut mukana jääkiekkoliitossa kotipaikkakunnallaan hyvin aktiivisesti, mutta nykyisin jääkiekkoliituharrastus on jäänyt vähemmälle opiskelupaikkakunnan muutoksen vuoksi. Musiikilla on myös suuri merkitys hänen harrastuksensa joukossa.

Meitä B-ryhmän opiskelijoita on vain neljä: Pentti Korhonen, Jouko Saastamoinen, Timo Ikonen ja Markku Laitinen. Me suoritamme peruskoulun ylimpiä luokkia ja keväällä on sitten taskussa "keskikoulun" takarit. Jouko tosin aikoo saada tenttinsä valmiiksi jo jouluksi. Niin kuin näette, kielten opiskelu moderneissa tiloissa on näin kiva ja leppoisaa. Ja onhan Maija-Liisakin kiva ope.

Kokouksia, päätöksiä, vierailuja

Nurmeksen evankelisen opiston johtokunnalla on ollut käsiteltävänä monia huomattavia asioita. Kuva johtokunnan kokouksesta marraskuun lopulta. Yläkuvassa vasemmalta lukien: Kaisa Salonen, Lyyli Kortelainen, Lauri Närä, Pekka Lehikoinen, Kyllikki Tiensuu ja Toivo Salomaa (r.).

Alakuvassa Toivo Salomaa (p.), Pentti Korhonen, Toivo Komulainen ja Väinö Vakkiainen. Kuvasta puuttuvat Liisa-Helena Kuitinen (varapj.), Leevi Merikallio, Arvi Mustonen ja Raiili Töntsi.

KANNATUSYHDISTYKSEN syyskokouksessa adventtina valittiin paikkakunnalta pois muuttaneen Raiili Töntsin ja paikastaan luopuneen Arvi Mustosen tilalle Sulo Karhu ja Kalevi Mustonen.

Opistolla sunnuntaina 11.12. vietetyssä opiston taustahenkilöitten ja opistoväen joululounaalla annettiin Arvi Mustoselle kiitokseksi ja tunnustukseksi pitkäaikaisesta opiston hyväksi tehdystä työstä Eva Rynnäsän tuotannosta kertova kirja. Niin kuin lukijamme tietävät, Arvi Mustonen harrastaa itsekin puun

veistämistä ja on tehnyt muun muassa Eva Rynnäsän muutokuvan.

Kannatusyhdistys myönsi kokouksessaan johtokunnalle valtuudet 600.000 markan lainanottoon henkilökunnan asuntolan rakentamista varten.

Samassa kokouksessa hyväksyttiin opiston talousarvio vuodelle 1978. Tilintarkastajiksi valittiin Ossi Rossi, HTM ja Vilho Tikka, varalle tulivat valituksi Veikko Meigin ja Tauno Leinonen.

Sitten kesän sateisten päivien opistolla on vierailut muuttama maamme johtavia henkilöitä. Ensimmäisenä ministerivieraana opistolla kävi Nurmeksen oma poika, tosin suurkaupunkilaistunut valtiovainministeri Paul Paavela. Kaupungin johdon kanssa ministeri Paavela sai kuulla opiston rakennushankkeista. Myöhemmin olemme saaneet kuulla, että ministeri Paavela on vinyntä asuntola-asiaamme eteenpäin.

Hieman ennen varsinaista itsenäisyyspäiväämme opistolla vieraili opetusministeri Kalevi Kivistö, jolle rehtori Kyllikki Tiensuu esitteli rakennushankkeitamme. Myös ministeri Kivistö suhtautui hankkeeseen myönteisesti. Myös opiston edustajat ovat liikkuneet asuntola-asian vuoksi Helsingissä ja käyneet ministeri Paul Paavelan puolella. Lisäksi Pohjois-Karjalan kansanedustajat ovat olleet aktiivisesti asiallamme. Tämänhetkisten näkymien mukaan opistolla on hyvänlaiset mahdollisuudet päästä ensi vuoden alkupuolella rakentamaan henkilökunnan asuntolaa. Toivottavasti ensi numerossa voimme kertoa tästä asiasta teille jotakin konkreettisempaa.

Rändy Lyness

Minua pyydettiin kertomaan avajaisissa ensimmäisistä vaikutelmistani Suomesta, suomeksi. Jo asia itsessään oli vaikea, mutta — kuten huomaatte — olen saanut ne kummatkin yhdistettyä pienen avun turvin. Mutta ilmaista sanoin vaikutelmia sellaisesta, joka on melkein täysin erilaista, on hyvin vaikeaa.

Olen asunut melkein koko elämäni Kaliforniassa ja USA:n länsiosissa. Ja kun lähdin Suomeen heinäkuun puolivälissä, lämpötilat olivat 38–43 C°. Voitte varmaan arvata, että jo se itsessään on suuri muutos. Ensimmäinen asia, johon kiinnitin huomiotani saavuttuani Suomeen oli suomalaisen maaseudun suunnaton turmelutunon kauneus. Minusta on mukavaa olla ulkona ja olen viettänyt paljon aikaa Kalifornian ja kuusien sekoitus oli hieno ja hyvin rauhallinen kauneus, jota en ole nähnyt missään Kalifornian metsässä.

Olen ollut Suomessa melkein kaksi kuukautta (syyskuun puolivälissä) ja olen ollut sekä Helsingissä että täällä Nurmeksessa. Pidän suurimmaksi osaksi parempana Karjalan aivan rauhallista ilmapiiiriä verrattuna suuren kaupungin kireeseen ja persoonattomaan ilmapiiiriin.

Mitä tulee työskentelyyn maatilalla, se on jotakin aivan uutta minulle ja hyvä kokemus sellaiselle, joka on asunut suurimman osan elämästään suurissa kaupungeissa. Työ on kovaa, mutta olen jopa selvinnyt hengissä, vaikka iskin heinähangolla jalakaani. Se mitä yritän kertoa on, että koen tämän kaiken hyvin erilaisena ja sitä on vaikea kertoa sanoin. Suomalainen maaseutu, ihmiset, ruoka ja etenkin suomalainen sauna, ovat löytäneet paikan sydämesessäni, ja uskon, että näin tulee aina olemaan.

— Kun suunnittelet kesän matkojasi, voit ajatella myös matkaa Lappiin heinäkuun viimeisellä viikolla. Retken johtavat Kyllikki Tiensuu ja Pekka Lehikoinen. Jos asia kiinnostaa, ota yhteys opistolle puh. 976-30007.

Käytännön linja...

(jatkoa s. siv.)

nut soudella järvellä ja kiiveitä Kohtavaaralle ihallemaan Pohjois-Karjalan järviä ja vaaoroja.

Juusta on kotoisin tyttö nimeltään KAISA KULTA-MAA, joka on 15 vuotta vanha. Hän on myös käytännön linjalla. Kaisa kertoi viihtyvän täällä hyvin ja opiskelu on päässyt hyvään vauhtiin. Harrastuksia Kaisalla on erittäin paljon: lukeminen, käsityöt, piirustus ja paljon muuta. Luonteeltaan Kaisa on rauhallinen ja hillitty tyttö, mutta tarpeen tullen huumorikin luistaa. Täällä Kohtavaarassa Kaisa jatkaa opiskeluaan joulukuun saakka, jolloin takana on 15 viikon opiskelu. Sen sijaan joulun jälkeisistä puuhistaan Kaisa ei osannut sanoa vielä mitään.

RIITTA MARTIKAINEN, 18 vuotta, on hankin tullut Juusta opiskelemaan käytännön linjalle. Luonteeltaan hän on reipas ja tuntee enemmän antamisen kuin ottamisen iloa. Riitta on lopettanut keskikoulun vuonna 1977 ja hänen toiveenaan on päästä sairaanhoitajaksi. Riitta kertoi viihtyvän hyvin Kohtavaarassa, Riitta pitää etenkin musiikin kuuntelemisesta.

Tällä hetkellä hän kutoo ahkerasti pyyheliinoja ja tähtäimessä on vielä ponchon ja puseron tekeminen. Hän toivoi tapaavansa sulaisen Jussi-koiransa, joka odottelee Riitaa viikonlopuksi kotiin. Riitta ei myöskään vielä tiedä, mitä hän aikoo tehdä kurssin päätyttyä.

MARIA MITRUNEN, 16, on kotoisin Lapaleita. Hän on silmälasipäinen vaaleaverikkö, joka opiskelee ahkerasti käytännön linjalla tulevaa ammattiaan ajatellen. Hän on kiinnostunut ihmisistä, etenkin lapsista ja on ehtinyt hankkia työkokemuksia näiden parista nuoresta iästään huolimatta. Marian harrastukset viittaavat alospäin suuntautuneisuuteen. Hän hoitelee suhteitaan ahkerasti sekä kirjeitse että keskustelemalla välittömästi ihmisten kanssa. Silloin tällöin hän kuitenkin tuntee tarvetta yksinäisyyden ja silloin hän, monien muiden tavoin, viihtyy paremmin metsässä luonnon keskellä. Iloinen ja seurallinen hän on, toteavat "kotilouksensa" opiskelijatoverit.

HELENA ÖLLILAINEN on 19-vuotias nurmekseläistyttö käytännön linjalta. Hänen harrastuksiaan ovat lenkkeily, lukeminen, musiikin kuunteleminen ja kaikki muu mukava. Hän ei ole ollenkaan vakava, vaan on huumorintajuinen ja vilkas luonteeltaan. Helenalla on ruskeat hiukset ja kauniin siniset silmät. Hänen tavoitteenaan on valmistua sairaanhoitajaksi tai kodinhoitajaksi. Täällä hän aikoo olla vain joulukuun saakka, jolloin 15 viikon kurssimme päättyy.

INKERI SINKKONEN tuli käytännön linjalle kuuluvaan tästä linjasta tuttaviltaan, jotka olivat olleet täällä. Silti tämä opisto ei ollut Inkerille aivan vieras, sillä hän oli täällä kesällä 1975 kudontakurssilla, jolla hän kertoi viihtyneensä hyvin. Inkeriä kiinnostavat käsityöt ja tämä kurssi on hänestä aika sopiva, jos aikoo käsityöalalle.

Opiston henki...

(jatkoa s. siv.)

ruumiissa, terve sielu taas mahdollistaa aktiivisen osanottamisen jonkin yhteisön toiminnassa, mikä taas vaikuttaa yhteishengen luomiseen.

Minun mielestäni — ja toivon että myös opettajien ja oppilaiden mielestä — tänä syksynä on ollut kokonaisuudessa ottaen erittäin aktiivista oppilasjoukkoa sekä "koulutyössä" että sen ulkopuolella. Ainahan tällaisessa joukossa syntyy joitakin ristiriitoja, se on selvä, mutta ne on mielestäni pystytty suht'koht' hyvin selvittämään.

Jos minulla nyt olisi tilaisuus jatkaa opiskeluni opistolla en epärisi hetkeäkään tehdä sitä. Minulla on paljon muutakin kuin pelkkiä kylmiä faktoja vietävänä mukanani opistoilta lähtiessäni; minulla on monia uusia ihmisiä, uutta henkistä pääomaa ja tunne siitä, että kansanopistolle on tervetullut myöhemminkin. Toivon ja myös uskon olevani oikeassa sanoessani, että myös toisilla syyskuun 1977 oppilailla on samantyyppiset ajatukset opistosta ja sen ystäväisistä vakioväestä. Haluaisin tässä lausua opiskelijoiden puolesta kiitokset kaikille niille taustajille ja aktiivioimille, jotka ovat mahdollistaneet ja mahdollistavat työskentelymme evankelisessa kansanopistossa. Toivomme ja ruokomme mitä parhainta jatkoa toiminnallemme opiston ylläpitämiseksi kaikista taloudellisista ja muista vaikeuksista huolimatta. Uskomme teidän viihtyvän kukin omalla tärkeällä paikkallanne opistoa kehitteittäessä, sillä niinkin hirvittävässä lyhyessä ajassa kuin 15 viikkoa on, oppii viihtymään hyvin Nurmeksen evankelisessa opistossa.

Lapsuuteni joulu...

(jatkoa s. siv.)

Ihan aina. Muistan myös aina laulun, jonka isä minulle sinä aamuna opetti ja jota niin usein olen lapsuuteni aikana laulanut: Mä olen niin pienoinen, pienoinen aivan, sä suuri ja voimakas, Isäni taivaan, Isäni taivaan. — En suotta saa peljätä, murhetta kantaa, kun sen mitä tarvitseen, isäni antaa, isäni antaa.

M. T.

Hänellä on aikomus yrittää kotiteollisuuskouluun, Inkerillä on aina tekeillä jokin käsityö, joskus hän aloittaa useitakin, mutta kaikki hän silti tekee valmiiksi asti. Hän lukee mielellään Anna-lehteä, kannasta kanteen jatkokertomusta lukuunottamatta. Lukemisen ohella Inkeri nappotelee makeisia, ja eritoten suklaa maistaa vallan ihmeellisesti, vaikka eihän se linjoille olekaan aivan sopiva. Kotona ollessaan Inkeri ulkoiluttaa mielellään koiraa ja viihtyy muutenkin hyvin ulkona. Hän pitää marjojen poimimisesta ja haaveilee kesämökistä, missä voisi soudella ja uida. Täällä opistolla hän lenkkelee joka ilta tyttöjen kanssa. Nämä muodostavat oikein kivan porukan, jonka parissa Inkeri sanoo viihtyvän erinomaisesti.

Pirtin Viesti

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliitto r.y:n julkaisu.

Neljä numeroa vuodessa, tilausmaksu 10,— mk.

Päätoimittaja:
Paavo Kukkonen

Valokuvat:
Vesa Kaskinen

Osoite:
Linja I 12
75999 NURMES

Puh. 976-30007, 30012

Painopaikka:
Nurmeksen Kirjapaino Oy